

מישפט

הגוזל ממודיעין

נוח איש צדיק היה בדורותיו / אבל פתחו לו תיק בשל מעלליו / במשך המבול בתנאי צינוק / בגרירות שלם החזיק, שלא כחוק.

הואילו נא לתמוה מי אותו הפליל / הרי האיש הזה, את כל החי הציל! / אכן דבר תמוה ממש לא ייאומן: מציל חיים, בארץ נחשב לעבריין!

על כן ישנה תשובה, ולה מוסר-השכל נבזה: / הואילו נא לקרוא את הכתוב בזה.

«אם הם רוצים ככה, אז צריך לאסור את התנועה הקיבוצית», אמר בשבוע שעבר הניתבע אסי הנגבי (37), שחקן מחזאי תל-אביבי, לאחר הדיון הראשון במישפטו המזור. התובעת, עורכת הדין שרה שלום, ייצגה במישפט את רשות שמורות הטבע, שהיא שהגישה את כתב-האישום נגד הנגבי.

האשמה: החזקת ערביטבע מוגן, בו מצוי בניימו, ללא היתר. העונש האפשרי: שנתיים מאסר. **גוזל בין הצוקים.** הנגבי, חובבי חיות מושבע, לא האמין בחלומותיו הרעים שיצטרך אייפעס להוכיח שכוונותיו היו טובות גם לציפור טורפת, כמו הבז המצוי, הכוונות הטובות התחילו בבוקר אביב של שנת 1982, עת גילה הנגבי גוזל קטן, עוזב וחסרי-שע בתוך קופסת קרטון שהיתה מונחת על האדמה.

זה היה עת השתתף הנגבי בהסרת סרט בעל נושא צבאי, שהפיק צה"ל. נזכר הנגבי: «ביום האחרון של הצילומים, בין הצוקים הגבוהים של אזור מודיעין, הוצק כל הסט לעבר שני גוזלים בניימום שצווחו עד לב השמיים. הם שכבו בתוך הקרטון והיוו טרף קל לכל חתול מזורמן».

בו במקום נערך דיון רבי-משתתפים על האופי והתכונות המיוחדות של העוף הטורף. המומחים טענו, כביטחון, שאם מישחו לא ידאג לשני הבזים הקטנים, הרי שעתידם למות נחרץ והמוצא היחיד הוא לראוג להם, כי גם איי אפשר להחזיר אותם להוריהם: «ברגע שיר ארם נוגעת בבו, הוריו דוחים את צאצאם!»

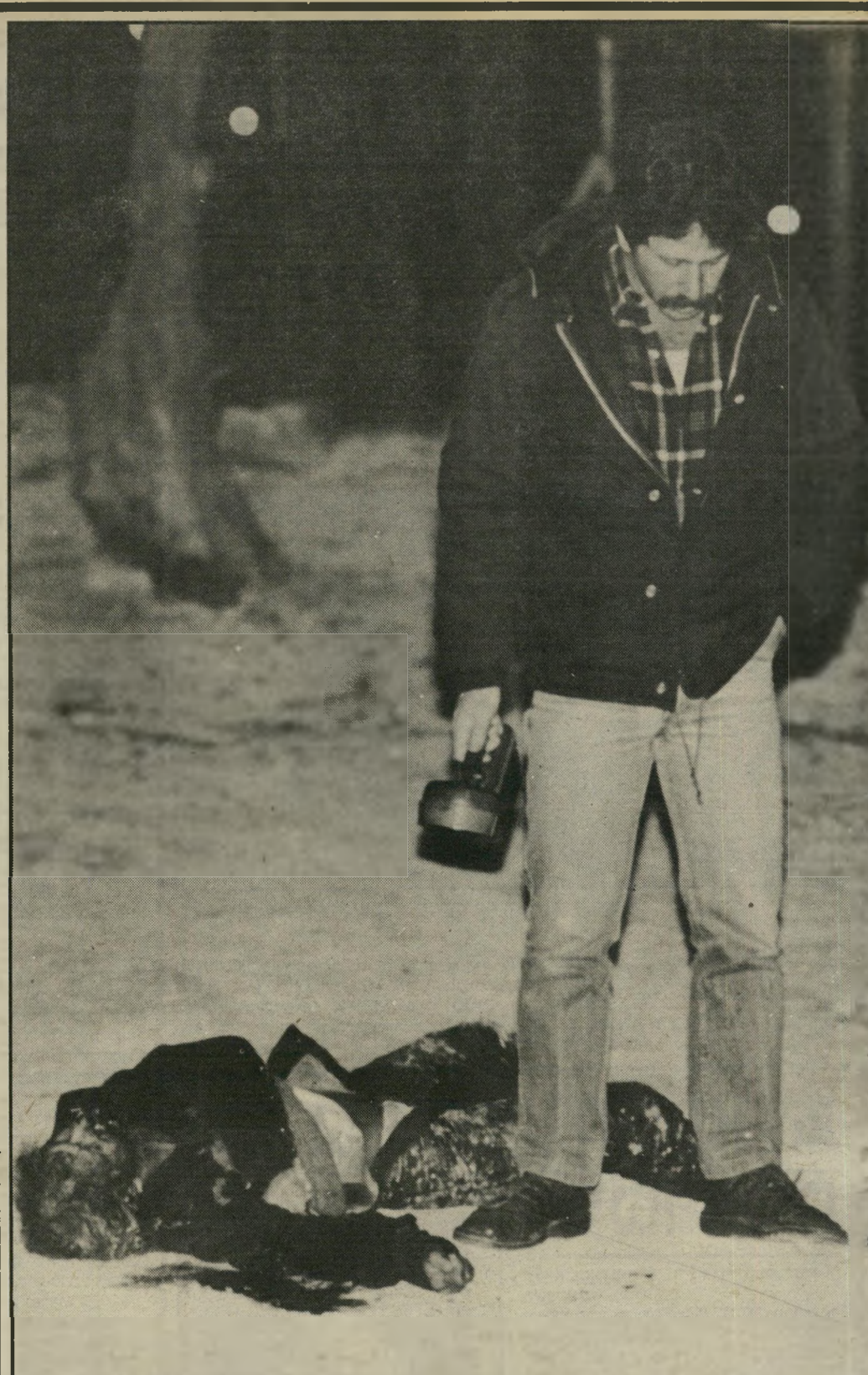
הנגבי התנדב לפתור את הבעיה. הוא אסף אל חיקו את הגוזל הרך וכלוב, בביתו שבתל-אביב, קלט, באותו יום, את הניצול הטורף.

הבו לא היתה ציפור זרה להנגבי שהעביר את ילדותו בקיבוץ מרחביה, כשסביבו חיות שונות: «כל הילדים אצלנו גידלו בזים. היו לנו בזים חופשי-חופשי, שנהגו לקנן במחסן התבואה!»

הנגבי ידע יפה את דרישות קיומו של הטורף הקטן, הוקוק למנות-בשר כדי להתקיים. גם אישתו ושני בניהו הקטנים נרתמו למשימה. הנגבי ביקש להמתין שהבזון יגדל ויתחזק ואז, כמובן, ישלח אותו לחופשי. הוא לא התכוון להחזיק בבו בבית.

כמו תינוק-אדם. הגוזל הקטן לא אכל אלא חתיכות בשר טחון. («קנינו לו מוכן גם בשר-תרנגולת והוא חיטל את הכלי») למרות הרצון הטוב של מישפחת הנגבי הלך הבז ונחלש עד שהתקשה לעמוד על עומדו. הדיאגנוזה קבעה שהבזון סובל מתחילת סימניה של מחלת רכתי-העצמות, שנגעה בו ממש כפי שהיא עלולה לפגוע בתינוק-אדם, אם אינו זוכה למתן-שמש וויטמינים מספיקה. «הלכנו וקנינו ויטמינים והוספנו עצמות טחונות והמצב לא השתפר. את הבעיה פתרה, לבסוף, מכרה, אשר לקחה את העולל למכון הזואולוגי של אוניברסיטת תל-אביב. מאז לא שמע הנגבי יותר על הבז.

אהבה, לא בלא. עברה שנה ולפתע קיבל הנגבי שתי הורדות

גופתה של מרים קרסנטי במקום-הפשע לשע את הגרון

הגירסה המשטרית. כפי שפורסמה בעיתונים. כאילו נסיון-הרצח היה אולי על רקע לאומני לא מסתדר עם יחסה של שושנה לערבים ויחס הערבים לי שושנה.

שדווקא שושנה, שנהגה תמיד לומר

בנות היתה בעיניה כמו כל עבודה אחרת. כאשר רחל הפתיחה אותה פעם באמצע קיום יחסים עם לקוחה, היא ביקשה את סליחתה וכלל לא התרגשה. ואז הפכה לקרבן לנסיון-הרצח. היא שסועה בצורה קשה בגרונה, וכיום

ולמרות זאת ניצל אותה וחסך ממנה כספים ורכוש. אהבתה העזה אליו השכיחה בעיניה את כל מגרעותיו. לחץ בני משפחתה, לניתוק היחסים, לא עזר ואפילו איזמי אחיה על הרוכל לא שינו דבר. רק אחרי הרבה זמן השתכח

היא חלמה על חיים עשירים, על הרבה כסף,

על נסיעות לחוץ-לארץ, על בגדים יקרים, ולכן

הזנות היתה בעיניה כמו כל עבודה אחרת

שעם ערבים כיה יותר לטכנ בגלל שהם משלמים כסף טוב והם מבינים יותר באהבה. תיפול קרבן לערבים, זה לא סביר. קשה לדעת, עד שלא ייעצרו הרוצחים, מי רוצה זונות בירושלים. כמו מרים קרסנטי, למשל, אבל במקרה של שושנה, אפשר לחשוב על כיוונים אחרים. כספים, כלפים.

בבית-החולים הדסה היא מקיימת את הקשר עם צוות הרופאים. האחיות והמבקרים באמצעות כתיבה. שושנה כותבת את הדברים אותם היא רוצה לומר, והמבקרים מדברים אליה. ער עכשיו היא לא גילתה מי ביצע את נסיון הרצח. נראה שהיא מפחדת מהעולל לקרות לה לאחר שתצא מי בית-החולים.

נעה שושנה שאכן האהבה הזאת היא הריצודית ונצלנית ושמה קץ לפרשה. הפרידה הותירה אותה עצובה ומאוכז זבת.

היא חזרה ביתר-ישאת לזנות. מישום שהכסף היה הרב החשוב בעיניה. אף פעם לא הרגישה צורך להתנצל ולהסביר את מעשיה. העובדה שעסקה

חובבי-חיות הנגבי ממש לא ייאומן -

בז מצוי

- מציל חיים נחשב לעבריין!

להאשימו, אבל האם היה מוטב להשאיר את הבזון בין הצוקים כדי שיטרפו אותו.

אמר הנגבי: «לקחתי בו ולא תגעתי בו לרעה. הוא לא קיבל רככת ממני. בפעם הבאה שאראה בו, אז שיטרפו אותו איזה חתול. אני, בשביל אהבתי החיות שלי לא מוכן לשבת בכלא».

הרגש והשכל. הנגבי אינו מפעיל רק את רגשותיו, אלא גם את שכלו. למעשה, קשה לו להבין כיצד אפשר בכלל להעניש אותו. החוק על ערביטבע מוגן, כמו בו, יצא בשנת 1983, והוא אסף את הבז בשנת 1982.

בינתיים גם כתב את השיר (נוח איש צדיק) אבל עורר-הריון שלו הציע לו לא להבליט את זה כל כך שהוא חובבי-חיות מושבע. עוד יכולים להחליט, בבית המישפט, שמרוב אהבה לחיות הוא חונק אותם (מאהבה).